

Lovforslag, idet man ikke ved, hvorledes Kommissionen, naar den skal tage Hensyn til, hvad der sker her, vil votere i Lønningerne for de højere Charger i de vedkommende Etater.

Jeg har ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg er en Modstander af det foreliggende Lovforslag i den Skikkelse, hvori Folketingets Flertal anbefaler at vedtage det, idet jeg tror, at man gør Forsvarssagen en daarlig Tjeneste ved, medens Forsvarskommissionen arbejder, at kaste dette Lønningsspørgsmaal ind i den offentlige Debat. Thi hvad vil det føre til? Det vil føre til, at ved de kommende Valgmøder og ved Valgene til Foraaret vil Spørgsmaalet om Militærudgifterne og Spørgsmaalet om Hærorganisationen blive et af de brændende Spørgsmaal, som man vil bringe op paa Valgtribunerne. Jeg tror, at det vilde have været heldigt for Forsvarssagens Skyld, om Regering og Rigsdag kunde have enedes om at lade denne Sag hvile i Aar, indtil Forsvarskommissionen har endt sit Arbejde, medens man nu vil tilvejebringe en Situation her i Landet, hvorunder alle, baade Vælgere og Rigsdagsmænd, i mange Maader maaske ville komme til at binde sig til Standpunkter, som man ikke skulde binde sig til, før der forelaa et samlet Overblik fra den Kommission, som alle Lovgivningsmagtens Faktorer have været enige om at nedsætte, og hvortil der er delegeret Repræsentanter i Forhold til hvert Partis Tal her i Tinget. Jeg beklager, at man har sat dette Spørgsmaal frem nu, men nu er det der, og jeg kan jo ikke forhindre, at dette Spørgsmaal nu vil blive et stort Agitationsspørgsmaal til Skade for Forsvarssagen. Men dette beklager jeg, thi jeg ønsker saa varmt som nogen, at Forsvarsspørgsmaalet maatte kunne ordnes i en saa nær Fremtid som muligt, thi det er Betingelsen for, at Rigsdagen i mange Maader kan fortsætte sit rolige Arbejde, og det er Betingelsen for, at Hæren kan faa den Tilgang af Officerer og Embedsmænd, som den maa have. Men jeg tror, jeg har Ret til at kræve, at Forsvarskommissionen burde have Ro til at fuldbyrde sit Arbejde, uden at man kaster den Slags stykkevisse Reforme ind til Forhandling i dette Ting og til offentlig Debat her i Landet.

K. M. Klausen: Det glædede mig at høre det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Det forekommer mig, at det var udmærket stærke Grunde, hvormed han

her beviste, at Forsvarskommissionens Arbejde er blevet foregrebet, men jeg tvivler ikke om, at denne gode Tale, vi nu hørte, maa regnes til den Kategori, man kalder „spildte Guds Ord paa Balle-Lars“. Jeg tror ikke, det har den mindste Indvirkning paa den ærede Ordfører; han bliver ved sit og siger: Nej, det er intet Bevis. Et matematisk Bevis kan selvfølgelig ikke føres i denne Sag; men der kan fremføres en Række stærke, talende Grunde for, at denne Sag ikke burde være dragen frem, før Forsvarskommissionen havde endt sit Arbejde. Naturligvis bliver det subjektivt, hvad Indvirkning det kan have paa den enkelte; for mig staa det saaledes, at jo højere Militærudgifterne ere drevne til Vejrs, desto vanskeligere vil det blive for det Parti i Forsvarskommissionen, som ønsker at faa dem nedad, at faa dem nedsatte. Det kunde jo godt tænkes, at der inden for Forsvarskommissionen fandtes Medlemmer, som slet ikke ønskede at forhøje disse Officerslønninger; men naar nu Rigsdagen og Regeringen allerede have forhøjet dem, ville disse Medlemmer staa magtesløse, de ville ikke være i Stand til at gennemføre deres Ønsker om at blive staaende ved de samme Lønninger eller muligvis bringe dem nedad. Jeg synes, at dette er Grunde, som i alt Fald for mit Vedkommende ere saa stærke, at jeg kan ikke andet end være Modstander af Loven. Men den ærede Ordfører er jo bleven saa ivrig og saa nidkær for denne Sag, han kæmper jo paa det stærkeste for at drive Militærudgifterne til Vejrs, han stiller sig Side om Side med Højre i denne Sag, og naar man er bleven saa ivrig og saa nidkær, ja saa nytter det jo ikke, hvad andre sige til det ærede Medlem; Grunde vil han ikke høre og ikke modtage.

Borghjerg: Inden denne Debat gaar til Ende, er der et enkelt Punkt i den højtærede Forsvarsministers Tale i Gaar, som jeg gerne ønskede at knytte nogle Bemærkninger til; jeg synes ikke, at denne Udtalelse skal staa, uden at den straks bliver imødegaaet. Det er Forsvarsministerens Svar til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) angaaende Militærudgifternes Størrelse. Deri sagde Forsvarsministeren, som ærede Medlemmer ville se af Fortrykket, der ligger for os: „Denne Udtalelse fremsatte jeg i 1892 paa et Tidspunkt, da Militærudgifterne vare omkring 25 Mill. Kr.“. Den højtærede Forsvarsminister vilde søge at bringe Overens-